

Република Србија
УПРАВНИ СУД
17 У 15351/12
25.06.2015. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Биљане Шундерић, председника већа, Живане Ђукановић и Љиљане Јевтић, чланова већа, са судским саветником Тијом Бошковић, као записничарем, решавајући у управном спору по тужби тужиоца "А.А." из ..., ул.... број ..., кога заступа пуномоћник, по заменичком пуномоћју Јован Армић, адвокат из Београд, ул. Кнегиње Зорке број 2, изјављеној против туженог Министарство финансија и привреде Републике Србије, чији је правни следбеник Министарство финансија Републике Србије, ради поништаја решења број 463-02-00008/2006-07 од 04.10.2012. године, уз учешће заинтересованих лица Б.Б. из ..., ... број ..., В.В. из ..., ... број ... и Г.Г. из ..., ... број ..., које заступа пуномоћник Д.Д. Из ..., ... број ..., у правној ствари деекспропријације, по одржаној усменој јавној расправи дана 17.06.2015. године, у нејавној седници већа одржаној дана 25.06.2015. године, донео је

ПРЕСУДУ

I Тужба СЕ ОДБИЈА.

II ОДБИЈА СЕ захтев тужиоца за накнаду трошкова управног спора.

Образложење

Оспореним решењем одбијена је, као неоснована, жалба тужиоца изјављена против решења Одељења за општу управу и имовинско-правне послове, Одсека за имовинско-правне послове Управе Градске општине Гроцка I-12 бр: 465-48/84, 465-111/05, 465-10/09, 465-11/2010 и 465-4/2012 од 16.05.2012. године. Наведеним решењем првостепеног органа од 16.05.2012. године поништава се решење Комитета за привреду и финансије СО Гроцка, број: 465-48/84 од 12.04.1984. године, правноснажно 05.05.1984. године, којим је експроприсано земљиште у потпуности уз накнаду у корист општине Гроцка, а за потребе ОСИЗ за грађевинско земљиште општине Гроцка, ради изградње дистрибутивно-саобраћајног центра РО "Транспорт" из Београда и то кат.парц. бр. ..., у површини од 32,26 ара уписана у ЗКУЛ бр: ... КО Врчин, раније власништво и поседништво Ђ.Ђ. са ½ и Е.Е. са ½.

Тужбом достављеном овом суду дана 21.11.2012. године и допуном тужбе од 12.05.2014. године, тужилац оспорава законитост решења туженог органа због учињених повреда правила поступка, нетачно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне

примене материјалног права. Наводима тужбе тужилац пре свега оспорава примену одредбе члана 36. став 3. Закона о експропријацији на којој је засновано оспорено решење налазећи да је погрешно правно становиште туженог органа да се на решавање конкретне правне ствари треба применити Закон о експропријацији ("Службени гласник РС", бр. 53/95, 23/01), чијим су доношењем престали да важе сви раније донети Закони о експропријацији, само са разлога што је захтев за поништај правноснажног решења о експропријацији поднет дана 10.11.2005. године, односно у време када је ступио на снагу наведени Закон о експропријацији. Наводима тужбе указује на законска решења Закона о експропријацији ("Службени гласник СРС", бр. 47/77), који је био на снази у време када је експроприсана предметна катастарска парцела, и Закона о експропријацији ("Службени гласник РС", бр. 40/84), који је ступио на снагу у време када је решење којим је предметна катастарска парцела експроприсана већ постало правноснажно, истичући да је одредбама тих закона, којима је било регулисано право ранијег сопственика да захтевом тражи поништај правноснажног решења о експропријацији, био утврђен и преклузивни рок за остваривање тог права у ком року ранији сопственик неспорно није поступио, на који начин је по оцени тужиоца наступила свршена правна ситуација која се није могла променити доношењем каснијих закона. У наставку тужбе тужилац указује да је тек након истека свих рокова релевантних за конкретну правну ствар, односно дана 05.01.1996. године ступио на снагу Закон о експропријацији ("Службени гласник РС", бр. 53/95) који се по оцени тужиоца са наведених разлога није могао применити у поступку поводом захтева правних следбеника ранијих сопственика који је поднет дана 10.11.2005. године. При наведеном указује да Законом о експропријацији из 1995. године, није посебно регулисано питање по ком закону ће се поступати у поступцима ради поништаја решења о експропријацији, већ је одредбом члана 72. став 1. тог закона у прелазним и завршним одредбама прописано само да ће се поступак по предлогу за експропријацију који није правноснажно окончан до дана ступања на снагу тог закона, окончати по прописима који су важили до дана ступања на снагу тог закона. Сагласно наведеном, тужилац налази да поменути закон нема ретроактивно дејство те да се са тих разлога ни одредба члана 36. став 3. тог закона није могла применити ретроактивно на већ свршене правне ситуације у којима су ранији сопственици изгубили право да траже поништај правноснажног решења о експропријацији. Истиче да тужилац има правни интерес за вођење овог управног спора, с обзиром да је правном претходнику тужиоца предметна катастарска парцела бр. ... КО Врчин уступљена на коришћење уз накнаду и да је тужилац уписан као корисник наведене парцеле у листу непокретности бр. ... КО Врчин са којих разлога предлаже да суд тужбу уважи а управни спор оконча доношењем решења о одбацивању захтева ранијих сопственика предметног земљишта због протеча рока за поништај правноснажног решења о експропријацији. Истовремено у петитуму тужбе, предложио је да се тужба тужиоца уважи и поништи оспорено решење а предмет врати туженом на поновни поступак и одлуку уз обавезу да тужиоцу надокнади трошкове насталог спора. У допуни тужбе од 12.05.2014. године, тужилац указује и на околност да се у конкретном случају ради о експропријацији парцела које чине комплекс земљишта, те да је тужени орган у поступку одлучивања у потпуности занемарио немогућност деекспропријације дела непокретности када се ради о комплексу земљишта. Тужилац такође указује на постојање уговора број 162 од 07.09.1983. године, који је закључен између СИЗ за грађевинско земљиште општине Гроцка и правног претходника тужиоца а на основу самоуправног Споразума о удруживању за изградњу привредне зоне "Врчин" бр. 564, којим уговором је дато на коришћење грађевинско земљиште у циљу привођења намени предвиђеној урбанистичким планом ради изградње дистрибутивног центра, који уговори никада нису оспоравани а на основу којих се може утврдити да се ради о грађевинском земљишту којим је располагала СИЗ и пре доношења решења о експропријацији. Указује да

је ожалбено решење донето у поновном поступку у ком поступку првостепени орган није поступио по налогу из решења туженог органа, јер по оцени тужиоца није несумњиво утврдио испуњеност услова за поништај решења о експропријацији с обзиром да је у тој правној ствари обављено више вештачења а да није дошло до усаглашавања налаза поступајућих вештака. Као чињеницу од утицаја на правилну одлуку у овој правној ствари тужилац истиче да је у поступку привођења предметног земљишта намени био физички спречаван и од стране заинтересованих лица, о чему сведоче записници Полицијске станице Гроцка који се везују за почетак 2007. године, али и од стране Дирекције за грађевинско земљиште и изградњу Београда у вези са прибављањем потребне пројектно-техничке и правне документације ради изградње предметног комплекса. Код свега наведеног предлаже да суд тужбу уважи и оспорено решење поништи.

Тужени орган је у одговору на тужбу остао у свему при разлозима датим у образложењу оспореног решења.

У одговору на тужбу достављеном суду дана 05.02.2013. године и 09.06.2015. године, заинтересована лица оспоравају наводе тужбе у целости позивајући се на судску праксу изражену у пресудама суда према којој су за оцену благовремености подношења предлога за покретање поступка меродавни прописи који важе у време подношења захтева, односно у време решавања, ако у њиховим прелазним и завршним одредбама није другачије одређено. У вези са привођењем предметног земљишта намени заинтересована лица указују да је корисник експропријације до 31.05.2007. године, дакле по истеку рока од преко 24 године од дана потписивања уговора број 162, односно по истеку рока од преко 21 године од правноснажности Одлуке о накнади за експроприсану непокретност, изградио само складиште површине 1171 м², што чини само 3,25% затвореног простора и то на другим парцелама, па је неспорно да до дана подношења предметног захтева корисник на предметној катастарској парцели 3186 КО Врчин није изградио ништа. Наводи такође да подношење тужбе у овој правној ствари представља само злоупотребу права имајући у виду да тужилац није доказао да у овој правној ствари има правни интерес, јер исти не може бити правни следбеник привредног субјекта који је брисан из судског и привредног регистра. Нарочито указују да тужилац ниједног тренутка није оспорио тврдњу да експроприсане непокретности нису приведене намени у року од 3 године од дана правноснажности решења о експропријацији како је прописано важећим законом, а како је било прописано и одредбама свих ранијих Закона о експропријацији. Налази да како предметна парцела у законом прописаном року није приведена намени и како се не користи у сврхе ради које је експроприсана то по истеку рока од 3 године, од дана закључења Споразума о накнади, корисник експропријације ове непокретности користи противправно. Оспоравају наводе тужбе у делу којим се истиче погрешна примена материјалног права истичући да је Закон о експропријацији из 1995. године правилно примењен, те да је одредбом члана 73. тог закона прописано да даном ступања на снагу тог закона престаје да важи ранији Закон о експропријацији из 1984. године, са којих разлога су сви наводи тужбе у вези са наведеним неосновани. Такође истичу да се у конкретном случају не ради о деекспропријацији појединачне катастарске парцеле, већ да је у питању деекспропријација већег броја експроприсаних катастарских парцела односно да је за потребе правног претходника тужиоца експроприсано 39 појединачних катастарских парцела, а да је захтев за деекспропријацију поднет за 32 парцеле што у односу на број експроприсаних парцела чини проценат од 82,05%. Такође истичу да тужилац у катастру непокретности није укњижен као сукорисник на предметној катастарској парцели са којих разлога нема ни

правни интерес а тиме ни основ да му се призна својство странке – тужиоца у конкретној правној ствари. Са наведених разлога предлажу да суд тужбу одбије као неосновану а тужиоца обавезе да заинтересованим лицима надокнади трошкове поступка.

Како је одредбом члана 34. став 2. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС", бр. 111/09), прописано да је усмена јавна расправа обавезна ако су у управном поступку учествовале две или више странака са супротним интересима, то је Управни суд дана 17.06.2015. године, одржао усмену јавну расправу у присуству пуномоћника тужиоца и пуномоћника заинтересованих лица, а у одсуству уредно позваног туженог.

Пуномоћник тужиоца је у речи на усменој јавној расправи остао у свему при наводима тужбе и свим наводима, изјавама и поднесцима датим током управног поступка. Поново је указао на потешкоће које је тужилац реално имао у поступку привођења предметног земљишта намени, а нарочито када су на том делу започети и радови у вези са изградњом водовода Макиш-Младеновац и експропријацијом парцела за ту намену. Истакао је да се ради о комплексу земљишта уз молбу да суд има у виду да се у вези са другим парцелама а поводом истог спорног правног питања и у односу на исто чињенично стање у суду води више поступака. Других предлога у допуну доказног поступка није имао, предложио је да суд тужбу уважи и поништи оспорено решење а туженог обавезе да тужиоцу надокнади трошкове насталог спора у опредељеном износу од 36.000,00 динара за састав тужбе и 37.500,00 динара за приступ на расправу.

Пуномоћник заинтересованих лица је у речи на усменој јавној расправи остао у свему при наводима одговора на тужбу, као и при свим наводима, изјавама и поднесцима датим током управног поступка. Истакао је да су неосновани наводи тужбе којима се оспорава законитост решења туженог органа нарочито у делу да чињенично стање није правилно и потпуно утврђено имајући у виду различите налазе вештака, јер је налаз вештака финансијске струке у току поступка пред управним органом повучен. У делу којим оспорава активну легитимацију тужиоца наводи да тужилац јесте укњижен, али да решење о укњижби тужиоца није правноснажно. Такође оспорава тврдњу тужиоца да се у конкретном случају ради о парцелама које припадају комплексу изузетог земљишта, с обзиром да је у питању само део индустријске зоне који ни као такав није приведен планираној намени, имајући у виду да је од планираних 56.000 м² за изградњу тужилац изградио само 1.170 м² и то складиште без грађевинске дозволе. Других предлога у допуну доказног поступка није имао. предложио је да суд тужбу одбије уз изјаву да трошкове поступка не тражи.

Испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, у складу са одредбом члана 41. став 1. Закона о управним споровима, Управни суд је оценом навода тужбе, одговора на тужбу, свих списа ове управне ствари и изјава датих на усменој јавној расправи, нашао да тужба није основана.

Из списка предмета и образложења оспореног решења произлази да је поступак у овој правној ствари започет подношењем захтева Г.Г, В.В. и Б.Б., сви из ..., као наследника ранијих сопственика предметне катастарске парцеле, и то захтева за поништај правноснажног решења о експропријацији бр. 465-48/84 од 12.04.1984. године, правноснажно 05.05.1984. године, а којим решењем је експроприсана катастарска парцела ... КО Врчин у површини од 32,26 ари у КО Врчин, у корист општине Гроцка а

за потребе Општинске самоуправне интересне заједнице ради изградње дистрибутивно-саобраћајног центра РО "Ж.Ж." из Београда сада АД "З.З." и АД "А.А.", "И.И." и ДП "Ј.Ј." из Београда. Из образложења ожалбеног решења произлази да је поступак пред првостепеним органом више пута понављан због учињених повреда правила поступка и погрешне примене материјалног права на које повреде и пропусте је указано решењима туженог органа ближе наведеним по броју и датуму доношења у образложењу тог решења. Ожалбено решење донето је у извршењу решења туженог органа број 463-02-00008/2006-07 од 20.04.2012. године, којим је прихваћено правно становиште изражено у пресуди Управног суда 2 У. 22251/10 од 01.02.2012. године, у вези са правилном применом материјалног прописа у тој правној ствари и поништен претходно донет закључак првостепеног органа од 29.07.2010. године. Поступајући у поновном поступку, а у складу са примедбама из наведеног решења туженог органа, првостепени орган је претходно утврдио активну легитимацију подносиоца предметног захтева, као и правни интерес тужиоца за учествовање у том управном поступку, и то на основу података катастра непокретности Републичког геодетског завода – Службе катастра у Гроцкој, према којима су на катастарској парцели број ... КО Врчин, у листу непокретности бр. ... књижени Република Србија са правом коришћења "К.К." и "Ј.Ј." Вождовац, са по 32/100 удела и "И.И." и "Ј.Ј." са 18/100 удела. Поред наведеног, првостепени орган је прихватио као доказ све радње предузете у току поступка вештачења, односно налаз и мишљење Градског завода за вештачење број Г-1221/06 од 28.06.2007. године, којим је установљено да експроприсане парцеле које чине комплекс, па и предметна парцела, нису приведене намени у смислу одредбе члана 36. став 3. Закона о експропријацији, јер корисник експропријације није извршио изградњу објекта за чију изградњу је извршена експропријација, у року од 3 године од дана правноснажности одлуке о накнади, чиме комплекс земљишта није приведен намени, односно није постигнута сврха експропријације. Поступајући по примедбама туженог органа, првостепени орган је такође констатовао да се у списима предмета налази решење Четвртог општинског суда у Београду број 11, Посл. број Ре. 179/85, правноснажно 11.12.1985. године, којим је утврђена накнада за експроприсано земљиште Ђ.Ђ. и Е.Е., односно правним претходницима подносиоца захтева. Имајући у виду напред утврђено чињенично стање, првостепени орган је применом одредбе члана 36. Закона о експропријацији ("Службени гласник РС", број 53/95), донео ожалбено решење којим је поништио решење Комитета за привреду и финансије СО Гроцка, број 465-48/84 од 12.04.1984. године, налазећи да су испуњени услови за поништај наведеног решења, у смислу члана 36. став 3. тог закона, с обзиром да својевремено експроприсани комплекс који обухвата таксативно набројане парцеле, између којих и предметну парцелу, није приведен намени јер корисник експропријације није извршио према природи објекта знатније радове у финансијском и грађевинском смислу на изградњи планираног комплекса. Поступајући по жалби тужиоца изјављеној против напред наведеног решења првостепеног органа, тужени орган је оспореним решењем жалбу одбио као неосновану. Према оцени туженог, у проведеном поступку чињенично стање је правилно утврђено и на исто су правилно примењене одредбе Закона о експропријацији из 1995. године, имајући у виду да су правни следбеници ранијег сопственика предметни захтев поднели дана 10.11.2005. године, дакле у време када је тај закон већ био на снази, а чијим доношењем су престали да важе сви раније донети Закони о експропријацији, при чему се у конкретном предмету није могла применити ни одредба члана 36. измењеног Закона о експропријацији из 2009. године, којом су предвиђени рокови за поништај правноснажног решења о експропријацији, с обзиром да је та измена - допуна касније извршена, односно да иста није важила у време подношења захтева.

Код напред наведеног чињеничног и правног стања ствари, правилно је поступио тужени орган када је донео одлуку као у диспозитиву оспореног решења дајући за исту довољно разлога које у свему као правилне и на закону засноване прихвата и овај суд. Правилно је, по оцени суда, у проведеном управном поступку примењен Закон о експропријацији (“Службени гласник Републике Србије”, бр. 53/95...2003/01), имајући у виду да се одредба члана 72. став 1. тог закона, који је важио у време подношења захтева а која упућује на примену прописа који су важили до дана ступања на снагу тог закона, односи само на поступке по предлогу за експропријацију који нису правноснажно окончани до дана ступања на снагу тог закона, а не и на поступке у вези са захтевима за поништај правноснажних решења о експропријацији, што је био предмет решавања управних органа у овој правној ствари.

Поред наведеног, правилно је закључивање првостепеног и туженог органа да се у конкретном случају није могла применити одредба члана 36. став 4. Закона о експропријацији из 2009. године, којом је предвиђен крајњи рок за подношење захтева за поништај или измену правноснажног решења о експропријацији, имајући у виду да та одредба закона није била на снази у време када је предметни захтев поднет, а што је сагласно већ заузетим правним ставовима да се при решавању у управним стварима поступа по пропису о поступку који важи у време подношења захтева и решавања, а не по пропису који је важио у време када је дотични однос настао. Имајући у виду чињенично стање утврђено у проведеном поступку и околност да је налазом и мишљењем Градског завода за вештачење број Г-1221/06 од 28.06.2007. године установљено да експроприсани комплекс који обухвата парцеле међу којима и предметну парцелу, није приведен намени, односно да корисник експропријације није извршио према природи објекта знатније радове у финансијском и грађевинском смислу на изградњи планираног комплекса, а што тужилац у тужби не спори, суд је нашао да је оспорено решење правилно и на закону засновано, па су наводи тужбе који се односе на погрешну примену материјалног права и околност да се у конкретном случају ради о комплексу земљишта, оцењени као неосновани. Ово тим пре што су се на усменој јавној расправи одржаној пред првостепеним органом дана 09.10.2009. године, (о чему у списима постоји записник) вештаци Градског завода за вештачење изјаснили да се налаз Г-1221/06 од 28.06.2007. године, односи на цео комплекс експроприсаног земљишта и да радови нису изведени на већем делу тог земљишта, а да је вештак Нада Мекић поднеском од 19.05.2010. године свој налаз економско-финансијске струке повукла са изричитом изјавом да се исти не користи у поступцима пред управним органима, да је наведени налаз незваничан, некомплетан и сачињен за приватне потребе тужиоца. Поред наведеног, у проведеном поступку је неспорно утврђено, и налазом поступајућих вештака од 28.06.2007. године констатовано да је од планираних објеката укупне површине 36.062 м² затвореног простора и 19.108 м² отвореног простора изграђен само један објекат – магацин – 1170 м² и да на предметној парцели није изграђено ништа, а које околности су по оцени суда од утицаја на правилну одлуку у овој правној ствари.

Код напред наведеног, суд је и остале наводе тужбе оценио као наводе без утицаја на другачију одлуку, са којих разлога исти нису посебно образлагани овом пресудом.

Након закључене усмене расправе, налазећи да оспореним решењем није повређен закон на штету тужиоца, Управни суд је на основу одредбе члана 40. став 2. Закона о управним споровима, у року прописаном одредбом члана 46. став 2. истог закона, одлучио као у ставу I диспозитива пресуде.

Имајући у виду да је тужба одбијена, суд је нашао да је неоснован захтев тужиоца на накнаду трошкова спора, па је применом одредаба чл. 150. и 153. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС", бр. 72/11...55/14), чије се одредбе у управном спору сходно примењују на основу члана 74. Закона о управним споровима, одлучио као у ставу II диспозитива пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
дана 25.06.2015. године, 17 У 15351/12

Записничар
Тија Бошковић,с.р.

Председник већа-судија
Биљана Шундерић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

РС